

РЕШЕНИЕ

№ 21011

гр. София, 18.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4040** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на С. Т. М., [дата на раждане], гражданка на С., съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. И.-А. от САК, срещу Отказ рег. № IST25003422V от 28.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ като постановен при липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателката визира нарушение на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, доколкото на съпруга ѝ Я. Н. З., ЕГН [ЕГН], е предоставена международна закрила в Република България. При неустановяване на основания за държавна намеса по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ намира акта за непропорционална намеса с правото ѝ на семеен живот. Твърди се липса на мотиви, конкретно фактически основания, относими към приложението на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ. Жалбоподателката счита, че по безспорен начин е доказала целта на влизането си в страната, за което е приложила всички изискуеми документи. Визира нарушение на чл.34, ал.7 от ЗУБ. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ.

Ответникът Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Й., чрез МВНР, оспорва жалбата чрез гл.спец. А..

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира

за установено, от фактическа страна, следното:

Не е спорно по делото, че на 07.02.2025 г. С. Т. М. е подала заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на Сирийска арабска република; застрахователна полица за пътуване в чужбина; Решение № 6489 от 28.05.2024 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.34, ал.1 от ЗУБ на Я. Н. З., гражданин на С., [дата на раждане] , е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си – С. К. Т. М.; карта на чужденец с хуманитарен статут на името на Я. Н. З., гражданин на С., ЕГН [ЕГН]; извлечение от граждански регистър на Сирийска арабска република – МВР за сключен брак между двамата.

Издаден е оспореният Отказ рег. № IST25003422V от 28.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Като правно основание в него е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – има данни, е целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбоподателката признава, че оспореният отказ ѝ е връчен на 28.03.2025 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена директно в АССГ, на 08.04.2025 г. - в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от А. З. - завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, надлежно оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на генералния консул въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на акта

(налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава) на законовата норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ не отговаря на изискванията за неговото мотивиране по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречат правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В разглеждания казус е безспорно, че С. Т. М. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

Страните не спорят, че кандидатът е член на семейството – съпруга на Я. Н. З., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено решение № 6489 от 28.05.2024 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си С. К. Т. М.. Дължим е извод, че са налице предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съобразно разпределението на доказателствената тежест в процеса съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК съдът намира за напълно недоказано намереното от органа основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ – налице са данни, че целта на влизането на кандидата е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, административният орган може да откаже издаването на

дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането на чуждия гражданин е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. След анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение на председателя на ДАЛ за събиране на семейството, отказът за издаване на виза на съпругата е в нарушение на чл. 8, пар. 1 от ЕКПЧ. Обосновани са доводите в жалбата, че от страна на административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл. 8, пар. 2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 20, ал. 1, т. 2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл. 5, пар. 4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл. 6, пар. 1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл. 170, ал. 1 от АПК). Изложеното определя и материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказа за несъответен на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Съгласно чл. 2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след

влизането на това лице. В нарушение на чл.6, ал.2 от АПК оспореният акт засяга непропорционално интересите на съпрузите, единият от които с предоставена в България международна закрила, да водят съвместен живот.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора жалбоподателката има право на сторените в производството разноски, но такива не се претендират, поради което не се и присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Т. М., [дата на раждане] , гражданка на С., съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. И.-А. от САК, Отказ рег. № IST25003422V от 28.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: